

ПРОКИНУТИСЯ ОСЬ ТАК

Бути єдиною людиною в школі для паранормальних істот навіть у найліпші часи непросто.

У поганий час ти тут почувашся гумовою іграшкою в кімнаті, повній скажених собак.

А у звичайний час... Ну, у звичайний час, це, відверто кажучи, дуже круто.

Шкода, що сьогоднішній день точно *не можна* було б назвати звичайним.

Не знаю чому, але коли я йшла коридором на урок брит. літ, ухопившись рукою за лямку свого рюкзака, ніби за рятувальний канат, усе здавалося мені якимось дивним.

Можливо, мені це здавалося тому, що я мерзла. Усе моє тіло тремтіло від холоду, який проймав аж до кісток.

Можливо, річ була в тому, що моя рука, яка стискала лямку рюкзака, була вся у синцях і боліла так, ніби я побилася зі стіною — і безперечно зазнала поразки.

А можливо, мало значення те, що всі, тобто дійсно абсолютно всі, витріщалися на мене, до того ж якимось не так, як у «найліпші часи».

Але ж хіба колись бувало інакше?

Я начебто мала б уже звикнути до того, що на мене всі витріщаються. Адже як цього можна уникнути, якщо ти — дівчина принца-вампіра. А проте я почуваш-

лася ніяково через те, що всі вампіри, відьми, дракони та вовкулаки сьогодні зупинялися, перестрівши мене, широко розплющуючи очі та ще ширше роззявляючи роти. Що, відверто кажучи, виставляло їх усіх не в надто вигідному світлі.

Адже хіба це не я мала б дивуватися? Вони ж бо завжди знали про існування звичайних людей. А от відтоді, як я дізналася, що монстри існують насправді, минув лише тиждень. Монстри були поряд зі мною в моїй кімнаті в гуртожитку, на уроках... а іноді й у моїх обіймах. Тож хіба це не я мала ходити із роззявленим ротом, витріщаючись на них?

— Грейс?

Я впізнала голос і, усміхаючись, обернулася до Мехі, який теж витріщився на мене. Його обличчя, яке зазвичай мало теплий коричневий колір, зараз стало восковим.

— О, то ти тут, — звернулася я до нього, — а я вже гадала, що сьогодні мені доведеться читати «Гамлета» самій.

— «Гамлета»? — перепитав він хрипким голосом. Його рука, якою він діставав із кишені телефон, затремтіла.

— Ну, звісно, «Гамлета». П'єсу, яку ми читаємо на брит. літ., відколи я приїхала сюди?

Мені раптом стало якось моторошно, бо він продовжував дивитися на мене так, неначе побачив привида... або щось ще гірше. Така поведінка точно була не типовою для Мехі.

— Адже сьогодні ми з тобою розігруємо сцену, пригадав?

— Ми не роз... — він затнувся на півслові, швидко працюючи пальцями на телефоні. З виразу його обличчя могло здатися, що він набрав найважливіше у своєму житті повідомлення.

— З тобою все гаразд? — запитала я, підступаючи до нього ближче. — Бо ти маєш якийсь дивний, не надто добрий вигляд.

— То це я маю не надто добрий вигляд? — буркнув він і засміявся, пригладжуючи тремтячою рукою довгі пасма свого темного волосся. — Грейс, ти...

— Міс Фостер?

Мехі замовк, коли в коридорі пролунав незнайомий мені голос.

— З вами все гаразд?

Я поглянула на Мехі — мовляв, та що ж це в біса коїться? Ми обоє обернулися і побачили, що до нас крокував коридором містер Бадар, викладач місячної астрономії.

— Я в порядку, — відповіла я, відступивши на крок назад, — просто намагаюся дістатися до класу до дзвінка.

Він зупинився перед нами. Тепер уже я здивовано витріщилася на нього, бо виглядав він таким переляканим, неначе побачив щось жахливе, а не просто ранковий обмін привітаннями в коридорі. Адже я просто розмовляла з другом.

— Нам потрібно знайти вашого дядька, — сказав мені вчитель, підтримуючи мене під лікоть і намагаючись розвернути назад у той бік, звідки я щойно прийшла.

У його голосі відчувалося не просто прохання, а радше засторога. Тож це змусило мене, не сперечаючись, попростувати за ним під стрілчастими арками довгого коридора. До того ж Мехі, зазвичай такий незворушний, зараз поквапився відійти з нашого шляху.

З кожним моїм кроком відчуття того, що щось було не так, посилювалося. Усі буквально застигали на місці, коли ми проходили повз, і ця їхня реакція, здавалося, ще більше рознервувала містера Бадара.

— Будь ласка, чи можете ви пояснити мені, що коїться? — запитала я, спостерігаючи за тим, як натовп розступався перед нами. Я таке взагалі бачила не вперше, адже я зустрічалася з Джексоном Вега, але таке точно відбувалося вперше, коли його не було поряд зі мною. Це було аж надто дивно.

Містер Бадар поглянув на мене так, ніби в мене виросла друга голова, а потім запитав:

— То ви не знаєте?

Його низький різкий голос звучав дещо перелякано, і це посилювало мою тривогу. Я пригадала вираз обличчя Мехі, коли він кілька хвилин тому потягнувся до телефона.

Той самий вираз я побачила на обличчі Кема, який стояв у дверях однієї з хімічних лабораторій, коли ми проходили повз нього. І на обличчі Гвен. І Флінта.

— Грейс! — покликав мене Флінт. Він вибіг з класу й пішов поруч зі мною та містером Бадаром.

— О Господи, Грейс! Ти повернулася!

— Не зараз, містере Монтгомері, — відшив його вчитель, різко клацаючи зубами на кожному слові.

Тож він точно був вовкулакою... Принаймні судячи з розміру тих ікл, які визирали з-під його губи. Я повинна була б здогадатися про це просто за тим предметом, який він викладав. Адже кого мала б найбільше цікавити астрономія Місяця, як не тих істот, яким подобається час від часу на нього вити?

І тут вперше мені спало на думку, що сьогодні вранці могло статися щось таке, про що я не знала. Може, Джексон і Коул, альфа-вовкулака, знову зчинили бійку? Або Джексон зчепився цього разу з іншим вовкулакою — можливо, з Квінном чи Марком? Це здалося мені малоімовірним, оскільки останнім часом усі оминали нас якомога далі, але в іншому разі чому б це вчитель-вовкулака, з яким я раніше ніколи не перетина-

лася, був би таким переляканим і так цілеспрямовано та рішуче намагався завести мене до мого дядька?

— Зачекай, Грейс...

Флінт потягнувся до мене, але містер Бадар перехопив його руку.

— Я ж сказав — не зараз, Флінте! Йди на урок! — ці слова, більше схожі на гарчання, він видобув просто зі свого горла.

Флінт хотів було сперечатися, його власні зуби раптом різко зблиснули в м'якому світлі люстри, яка освітлювала коридор. Проте він, мабуть, вирішив, що цього робити не варто, бо, зрештою, нічого не сказав, попри стиснуті кулаки. Просто зупинився й дивився, як ми проходили повз... як і всі в коридорі.

Дехто з учнів, схоже, теж хотів до нас підійти, як-от подруга Мейсі, Гвен, але тихе застережливе гарчання вчителя, який вів мене коридором, змусило всіх триматися на відстані.

— Постривай, Грейс! Ми майже прийшли.

— Куди прийшли?

Я намірилася рішуче вимагати відповіді, але мій голос став якимось хрипким.

— До кабінету вашого дядька, звісно. Він уже давно на вас чекає.

Це прозвучало безглуздо. Адже я тільки вчора бачила дядька Фінна.

Тривожне, гостре, як бритва, відчуття ковзнуло по моєму хребту, шкірою побігли мурашки.

Нічого хорошого у всьому цьому не було. Щось тут було не так.

Коли ми повернули в прикрашений гобеленами коридор перед кабінетом дядька Фінна, я вирішила дістати з кишені свій телефон. Я хотіла поговорити з Джексоном, сподіваючись, що він пояснить мені, що відбувається.

Адже все це не через Коула? І не через Лію. Радше це через... я зойкнула, бо мої думки зненацька наскочили на щось схоже на величезний мур. З якого стирчали величезні металеві зубці, і всі вони встромилися мені просто в голову.

Хоча цей мур був нематеріальним, наштовхнутися на нього подумки було неймовірно боляче. Я була приголомшена і на якусь мить просто завмерла. Упоравшись із несподіванкою і подолавши біль, я знову спробувала подолати перешкоду, напружуючи свій розум і намагаючись змусити думки рухатися в тому напрямку, який зненацька повністю закотився для мене.

І раптом зрозуміла, що я не пам'ятаю, як прокинулася сьогодні вранці. Я не могла пригадати сніданок. Або як я одягалася. Або як розмовляла з Мейсі. Я взагалі нічого не могла пригадати з того, що сталося сьогодні.

— Що, в біса, відбувається?

Я не усвідомлювала, що вимовила ці слова вголос, доки вчитель не відповів доволі похмуро:

— Мені здається, Фостер сподівається, що саме ви зможете розповісти йому про це.

Це була не та відповідь, на яку я чекала. Тож знову сягнула до кишені по телефон, вирішивши таки зв'язатися із Джексоном.

Ось тільки в тій кишені, де я завжди тримала телефон, його не було, і в інших кишенях також. Як таке могло статися? Я ніколи не забувала телефон.

Тривога перейшла у страх, а страх — у паніку, яка все зростала й бомбардувала мене купою запитань. Я намагалася зберігати спокій, намагалася не показувати двом десяткам людей, які дивилися на мене цієї миті, наскільки я була збентеженою. Однак важко було залишатися спокійною, коли я не розуміла, що відбувається.

Містер Бадар підштовхнув мене ліктем, щоб я не зупинялася, і я на автопілоті знову рушила вперед.